

ELU-PÄIKE

ÜHENDUS KRISTUSES

Tallinna Linna
Reskraamatukogu

MINA OLEN ÜLESTÕUSMINE

JAH ELU

JOH. 11,25

N^o14

Jumala karistus.

Vend M. Smirnov'i artikkel, mis avaldatud „Elu-Päike'ses“ nr. nr. 11—14 pealkirjaga „Jumalik valgus, mis lõõnud särama Juuda suguharust“ paljastas usklike keskel kaks voolu. Ühed väitsid, et tõde, mis avatud selles artiklis Jumala Sõna põhjal, on ilmuuatu ja kõikumatu, aga teised tõusid Juuda väärilikkuse vastu üles. Vend M. Smirnov oma kirjutises tõestas, valjult Jumala Sõna põhjal, et Juuda on kõrge, vaimlikult andekas, heikjas isik, suurte vaimlike töötustega Jumala võrre. Eriti tulise võitis esimene krupp usklike vastu tõde: „kuna Kristus on Juuda suguharust, siis on lubamatu otsida selle suguharu vanu patte, seda enam, et Jumala Sõna tunnistab Jerem. 50, 20: „Neil päivil ja sel ajal, ütleb Jehova, otsitakse... Juuda pattusid, aga neid ei leita.“

Minna Jumala Sõna vastu, tähendab minna Jumala karistuse alla. Hukka mõista Juudat, nagu tegi seda Juuda kohta avaldatud kirjutuse autor ajakirjas „Evangeel. kristl.“ ja nagu tegi seda tema järelkäijate vool, on lubamatu teksti järgi: Jes. 11, 13.

Kui aga Jumala Sõna nii ruttu ja nii selgesti täide läks tegelikus elus, lõin ka mina kokkuma, vaatamata sellele, et Jumala Sõna põhjal hoiatasin teisi Juudat hukkamõistmast ja tema vastu pattu tegemast.

J. alevis külastas meie liiget kuulutaja A. Leirost ja tahtes ässitada meie Ühingu ja meie vastu, tõi ette oma laimu tõenduseks, kuivõrt kõlvatu olevat M. Smirnov, selle asjaolu, et vend Smirnov kiidab oma kirjutuses Jumala võrre Juudat. Peale selle arvustas hra Leirost tervet seda artiklit ning väitis, et Juuda oli kõlvatu, alatu isik j. n. e.

Meie liige, teatades kõigest sellest meile, teatas ka oma sisemise seisukorra täielikust rikkast pärast vestlust selle kuulutajaga. Seesugune on nende töö! Kohates selgitasin meie liikmele selle küsimuse vaimlikult igakülgelt, misjuures oli mulle avatud Issandalt, et see kuulutaja kannab oma pühadusteotava suhtumise eest Jumala karistust. Kohe avaldasin sellest meie liikmele ja teistele, et Jumala pühaviha on avanenud selle inimese peale.

Mõni aeg hiljem, pidades J. alevis vaimliku koosolekut, kuulsin üksikasju kuulutaja A. Leirosti hirmsast ja traagilisest surmast. Ta kukkus teel tagasi oma koosolekult Kohtlas, kaevanduse sisse-

käigu kõrval asetsevasse auku, purustas kivi pihta pea ja suri meelemärgusele tulemata.

Siin on teadlike pühadust teotajate traagiline ots! See oli Jumala kohus!

Usklikud — „modernistid“ — seletavad kõik juhuslikkusega, õnnetusjuhtumustega j.n.e. **Jumala Sõna niisuguseid seletusi ei anna! Kristus ise tunnistab, et ka juuks ei lange meie peast Jumala tahteta:** Lk. 21, 18. Aga antud juhtumisel purunes isegi kuulutaja pealuu, teotamise, vabamõtlemise ja allaheitmatuse eest.

Jumala Sõna avab meile, et õigete luud ei murdu. Laul. 34, 20—22:

„20. Kes õige, sel on palju õnnetust, aga Jehoova kisub teda neist kõigest välja.

21. **Ta hoiab kõiki tema luukonte, ei ühtainustki neist ei pea katki murtama.**

22. Õnnetus võtab hõela surmata, ja kes õiget vihkavad, need peavad süüalused olema“.

Niisugused karistused, nagu luumurdumised, satuvad ainult nende usklike peale, kes avalikult rikuvad Jumala seadusi! On usklike, kes püüavad seletada niisuguseid karistusi õnnetusjuhtumusteks, kuid Kristuse sõnadest Lk. 21, 18 teame, et seda olla ei või: **kõik sünnib Jumala määramise ja Jumala tahte järgi, aga mitte Jumala teadmata!**

Teised kinnitavad, et varjata niisuguste traagiliste sündmuste põhjusi, nagu käiks kirjakoht Laul 34, 20—22 ainult Kristuse kohta: Ta luu ei murdunud. Jumala Sõna pöörduv selle kirjakohtaga kõikide õigete poole ja sellepärast räägib üldse, aga mitte üksikut juhtumusest.

Muidugi veretunnistus Kristuse ja Jumala Sõna eest, kui piinamise teel vigastati õigeteid, siia alla ei käi: nad valisid selle vabatahtlikult ja ise läksid märtrisurma, et oma truudusega tõele tõsta kõrgesse Issandat. Süüdlaste karistamisega ei tõsteta kõrgesse Jumal! Jumal laseb juhtuda süüdlaste usklike luude murdmise mitte ainult nende isiklikeks karistuseks, vaid ka **teiste kaine aru juure toomiseks ja hoiatamiseks!**

„Elu-Päike“ tõsiselt Kristuse armastuses kõikidesse hingedesse, hoiatab kõiki oma lugejaid ja sõpru pühadusteotamise, allaheitmatuse, hukkamõistmise ja laimu eest!

„Elu-Päikese“ tegelane.

Tänuavaldused.

Täname südamlikult ja palavalt „Ühendus Kristuses“ vaimlike koosolekute külastajaid, kes meid sügavasti liigutasid oma sügava januga Elava Kristuse järele.

Saalitüüed tõsiseid, tõemeelseid ja janunevaid külastajaid on tõenduseks, et armastus Jeesuse vastu südames elab! Püha Vaim ühendab kõik need tõemeelsed hinged vaimlikku tervikusse: Ühendus Kristuses.

Juhatus.

* * *

Teada saades, et paljud köidavad „Elu-Päike'st“ nahk- ja ilukõitesse, avaldame selle eest südamlikku tänu, sest see tõendab, et ärksad lugejad on ära hinnanud „Elu-Päikese“, mis pole

mitte inimmõistuse mõtete või tunnete organ, vaid ilmub Jumala armastuse ja Tema ilmutuste teatajana.

Toimetus.

Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMULIK-KIRJANDUSLIK AJAKIRI.

ILMUB 6 KORDA AASTAS.

3. AASTAKÄIK.

№ 14.

Vastutav ja peatoimetaja Viilip Elustus; tegevtoimetaja k. t. J. Helendi; toimetajad: N. Smirnov ja J. Valgustee; toimetuse liikm.: cand. theol. E. Ounapuu, mag. A. Väärismaa. Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“. Toimetuse aadress: Põltsamaa, Jaama tn. № 8, p-k. 49*).

6. märtsil
1936. a.

Kannatus...

„Inimene sünnib kannatusele,
nagu sädemed, et tungida ülespoole“.
Jobi 5, 7.

Kui piiritu on kannatuse sügavus!
Seal, kus on kannatus — seal vaikib ennatlus, kaob tühjus —
— seal pole sõnu — pole kauplemist ja turgu...
Vaikne... sügav... suursugune...
See on paradiisi eesõu...
Kannatus, see on lumivalgete astmete trepp, mida mööda
pisarais tõuseb hing...
Alul arglikult... kartes põletada püha tulega oma jalgu...
Mida kõrgemale — seda rohkem pisaraid... ja enam vaikust...
Kannatus avab hinge kiirgavad salanurgad...
Kuni pole hilja... on vaja visata maha kõik maised koormad...
Mida kaugemale tee — seda kergem ta...
Armastada kannatust võivad ainult need hinged, kes pole
vahetanud taevast maa vastu...
Aga taevas — kannatuseta on kinni jäädavalt...
Kannatus! sind on nimetatud julmaks... maised inimesed
kardavad sind, ehitavad su vastu tõkkeid ja
müüre, et minna pelgu su lähenedes...
Neil on hirmuvärin su paisete, haavade, valude,
lahkumise ees...
neid pisaraid on lõpmata...
Kuid on hingi, kes tunginud su imelisse saladusse...
Sa tuled taevast... ja tõused sinna...
Nad teavad, et sinu on sünnitanud Isa armastus!
Ei ole ühtki puhast kannatust, mis jäänud maa peale
Kõige kergemgi sinu puudutus hinge külge märgitakse taevas üles...
Lendavad maha inglid ja korjavad kokku su pisarad
kuldriistadesse...
Helkjad hinged avavad sulle pärani oma südameuksed ja
ütlevad sulle, kummardudes maani: „astu sisse!“
Need hinged teavad, et sa valmistad neid igavese rõõmu
helesinistele kõrgustele, viid neid igavesele
õndsusele ja vaimu rõõmuhõiskamisse.
Need hinged teavad, et sa tõstad ja ülendad
neid ristilöömise kaudu igavesse Kristuse
au särassel
Mis võib olla magusam su töotusist?..
Mis võib olla ülivaimustavam su pisaraist?..

(Vene keelest tõlkinud V. Elustus).

Nataly Smirnov.

*) Rbik. M. ja N. Smirnov'i aadress: Viljandi, Lutsu tn. 6, p-k. 110.

Tallinna Linna
Keskraamatukogu

Lugupeetud „Elu-Päikese“ toimetus, palun ära trükkida mu alljärgnevad

Valgusküllased mälestused!

Tõusevad üles mu ees valgusküllased pühademälestused vaimlikkudelt koosolekutelt, mis korraldas Kristlik Ühing „Ühendus Kristuses“.

Valge ja soe on südames! Selgesti on tunda Elava Kristuse lähedust ja ei ole kahtlust, et kogunud „Ühendus Kristuses“ liikmed on kohtlased ja ennast täiestisalgavad inimesed. Vaadates nende tõsisete nägudele ja koondunud seisukorrale, saab selgeks: ja, niisugustel vendadel ei sobigi habet ajada, nad peavad olema Kristuse jüngrite sarnased, aga mitte kui moodsad härrad.

Esimees, keskealine vend, on otsekui maha astunud Vasnetsovi maalilt, see on usuvõitleja tüüp. Arusaadav ka pikad kleidid ja peakatted, mis valgete tiibadena eraldavad „Ühendus Kristuses“ õdesid teistest naisest. Harmooniline ja tõsine on ka üldine mulje: vennad koondunud ühte ning eraldi õdedest. Publiku seas kõlab täsane küsimus: „aga kus on siis proua . . . ?“ Suur osa teab õde ainult tema vaimlikkude kirjutiste ja muusikaliste luuletiste järgi „Elu-Päikeses“. Püütakse määrata, Esimees V. Elustus annab koosolekule sooja ja perekondliku iseloomu, esitades ja tutvustades kokkutulnud ühingu liikmetega. Koosolek algab õde Smirnov'i tulise ning kohtlase palvega. Ta palvetab Eesti eest, valitsuse eest ja palub rikkalikku Issanda õnnistust meie maale; palvetab kannatajate, õnnetute, kõikide puudustkannatajate ja kokkutulnud janunevate hingede eest. Tundub, et see palve tõuseb taeva! Siis õde ütleb sissejuhatava sõna ja valgustab kõik need vaimlikud, ideaalsed tõsise vennaarmastuse alused, mis eristavad „Ühendust Kristuses“ kõikidest teistest vabausklike organisatsioonidest. Laul, viiul, klaver ja stiilne, tõsine õde N. Smirnovi luuletiste deklamatsioon kaunistavad vaimlikku koosolekut. Suur osa osavõtjaid jälgib koosolekut kunstipäraste eeskavade järgi, millel pealkiri: Jeesuse jalgel, — ka see on nii lihtne ja südamlük.

Pühalt Vaimult süüdatud lõkendav sõna, sügav vaimline tunnetus ja selge Kristuse pääste- ja täiuslikkusetee avamine toovad nähtavale jutlustajas . . . Kristuse jüngrit. Kõik, mis tuli kuulda kadetatelt . . . kõik need tumedad hoiatused „salajas“ taandusid kui tagasein ja seda

heredamalt tulid esile sellel inimliku laimu foonil lihtsad ja armastajad „Ühendus Kristuses“ hinged—Õde Smirnov tunnistab oma jutluses, „mina olen vari, ei midagi ja põrm—täielik väärtusetus, aga kui teie näete valgust ning teie südamed tajuvad valgust ja tõde, siis on see Kristuse juuresolek! — Kõik, mis meis on valgusküllast ja head — see pole meie — see on Kristuse, aga mis on varjulik, see oleme meie ise“. See on, mida tuleks õppida kõigil, et peab kuulutama **Kristust**, aga mitte **iseennast!** — Tuli meelde ühe tuntud jutlustaja märkus: „ma ei või leppida sellega, et „Ühendus Kristuses“ niisuguse tähtsuse omab õde Smirnov“. Huvitav probleem: mispärast jutlustajad ei taha nõustuda sellega, et Kristus võib saata vaimlikule tööle ka Oma naisjüngrit? Teame kõik, et ülestõusnud Kristus ilmus kõige enne Mariale ja saatis tema jüngrite juure sõnumega Tema ülestõusmisest. Kas ei kuulu üldse see vaimlik õigus: avada elavat ülestõusmise tõde mitte kuulutajatele, aga Kristuse naisjüngritele? Kas pole selleks vaja tõelikku alandlikkust, mida nii vähe kuulutajatel. Samal ajal süda põles ja tundus Elava Kristuse juuresolekut — millega seda seletada?

Õde . . . *) omab ühe imeliku omaduse: esitada enese ees sõna aga ise jääda peidetuks. Kui ka ma olen maailmik inimehe, kuid pean ütleva, et seda ongi vaja kuulutajale. Ja kas pole mitte ükskõik, kelle läbi Kristus tahab avada Ennast meile—jutlustaja või õe läbi. Ma mõistan nii, et kuna Kristuses pole meesega naissugu, siis seda vahet ei tohi ka teha. Kas ei näita need, kes rõhutavad seda vahet, et nad ise ei ole veel jõudnud puhta vaimliku vennastuseni, kus sugupool ei või omada tähtsust? Arvan samuti, et kes kasvanud vaimlikkude asjadeni, seda ei või Kristuse äravalimine ärritada ega tülitada! Kas pole mitte nii?

Küllastanud mitmesuguseid usulisi koosolekuid, mind pani imestama õde . . . jutluses sisemine loogika ja sügav vaimlik tõdede tunnetus. Pean tunnustama, et ma seda naiselt küll ei oodanud ja mis mind veel rohkem imestas oli see, et

*) Toimetus on jätnud välja perekonnanime — õe oma soovil!

õde . . . kõneles inspiratsiooniga ülevalt. See on väljaspool kahtlust, et kõne oli vaba ja ettevalmistamata. Väljendudes psühholoogiliselt: ta elab ilmutatavas sõnas ja see sõna valgub temasse ülevalt — ta annab seda ainult edasi.

Niisugune jutlusevorm on meil veel tundmata. Lähendati terve rida sügavaid probleeme teemil: „Jumal on armastus!“ Harilikult on väga raske jutlust meeles pidada, kuigi kõneldud pärast hoolikat läbitöötamist kodus. Siin aga järjestusid töed üksteise järele, vabalt välja voolates üksteisest. Järjekorras esimene oli probleem: Kristus avab Jumala, aga teiselt poolt Jumalat ei ole keegi näinud. Järgnes nende seisukorra analüüs, kes ei või näha Jumalat ja kellele Kristus võib avada Isa. Anti mõistet Jumala loome erinevuse kohta Jumalikust loominguist: inimene. Vaimlikuks näiteks tõi õde . . . apostli Filippuse, kes palus Kristust näidata talle Isa ja Kristuse vastuse, et kes Teda näinud, see on ka Isa näinud. Sügav vaimlik järeldus Kristuse sõnade põhjal: „tähendab, Filippus ei tunnetanud veel Kristuse vaimlikku olemust, ei näinud Teda ega tunnud Teda, vaatamata sellele, et ta oli Kristusega! Nii on ka paljud usklikeudega: nad ei tunne Elavat Kristust ja sellepärast ei tunne ka Isa, aga peavad ennast usklikeudeks“. Siis järgnes Jumala ja Kristuse kui armastuse olemuste probleemi lahendus. Märjiti ära Jumaliku armastuse olemuse põhimomendid: enesesalgamine ja kannatus. Jumal esimesena näitas armastuses enesesalgamise eeskujuna, saates ohvriks Poja inimsoo pattude eest Poja olemus oli avatud kui Jumala täiuslik tahe, ainuke, mis võis teostada Jumaliku armastust, andes ohvriks Enese. Kristuse olemus oli avatud Tema armastuses kannatustes inimsoo eest. Edasi järgnes sügavaim vaimlik-psühholoogiline Jumala ja inimliku armastuse analüüs. Tehti selgeks, et Jumaliku armastuse algallik on Jumalas, ta valatakse ümberpöörduvate südameisse Püha Vaimu poolt ja kannab Kristuses vaimuvilju, mis loendatud ap. Pauluse läkituses korintlastele. „Inimlik armastus sünnib tunnetes, toitub kirgedega ja andub edasi kehale“. Kunagi ei ole ma kellegilt kuulnud nii sügavaid tödesid. See Jumaliku ja inimliku armastuse erinevuse analüüs ületas kõik mu ootused.

Õde . . . viis läbi ka sügavaima tõelise kannatuse, kui Jumaliku armastuse tege-

vuse analüüsi ja selle erinevuse inimlikeudest piinadest, mis ei ole kannatuseks nimetamise väärt.

Jutluses avati vaimlik põhjus, mispärast usklikeud, kes ise nimetavad ennast Jumala lasteks, teevad pattu ja patustavad otsata.

Õde . . . seletas, et ainult Jumalast sündinu ei tee pattu, s. o. Jumalikust armastusest sündinu, ja peatus pikemalt sellel meie aja usklikeude elu põhiprobleemi selgitamisel, mida siiski ükski jutlustaja pole suutnud enne lahendada.

Määrati täpselt kindlaks ka teed, millistel inimsugu otsib pääsmist: välised inimesed lootuse teel Kristusele ja Tema ohvrile — lootes ainult oma pääsmisele armuga; tõsised usklikeud elava usu teel tõepärase patukahetsuse ja ümberpöörumise läbi, aga Vaimust sündinud täiususe teel, järgivad Kristusele armastuses ja täielises enesesalgamises. Ja, niisuguse täpse ja sügav-vaimliku määratelu tegi naine! Mul on tõsiselt kahju, et ei suutnud kõike meeles pidada.

Ma vaatasin publikule: kas saab ta aru, nendest sügavustest, mis Issand avas Oma nõdra riista läbi? Näha oli kuulajate nägudest, et nende südamed imesid endasse kui käsnad elavat vett. Kuulajad kuulasid täie tähelepanuga, kartes kaotada ühtki sõna vaatamata sellele, et koosolek kestis peaaegu neli tundi. Tahtmatult tuli meelde, kuidas Kristus tegi ime ja toitis rahvahulka. Kahju, väga kahju, et terve linn ei kogunud siia, et kuulata igavestest elutõdedest.

Ainult üksasi imestas mind, kutsus välja protesti ja pahandas sügavasti, kui ausat maailma inimest. Isikud teistest usuühingutest, varjates ennast kuulajate selja taha, kirjutasid kiiresti üles terve õe jutluse. Tahtmatult läbistus mõte: „ühendus Kristuses“ liikmete kohta, et neid rüvetada, aga teisest küljest haaratakse kinni iga sõna ja vaimlikeud väärtused kantakse vargsi koosolekult oma tühja aardelasse! Ka siin oskasid usklikeud mürgitada mu hardunud seisukorda. Esmalt tundsin Elava Kristuse lähedust, aga ka siia nad tulid, ma ei suuda sellega leppida. Andestage, kuid seda lubada ei tohi!

Sest pole ju lubatav astuda võõrasse majja ja viia salaja ära väärtusi, aga kas siis usklikeudelt ei nõuta vaimlikult ausust?— Kui minu kätte satub kuskil see jutlus

või trükitult katkendid sellest, ma tingimata saadan teile „Elu-Päikese“ toimetusse.

Trepil kasutasid ära suurt publiku voolu tundmatud isikud, kes kiiresti jaotasid oma lehekesi ja usaldav publik, arvates, et tegemist „Ühendus Kristuses“ lehekestega, võttis tänuga. Nii ekspluateerivad usklikud osavasti võõraid koosolekuid!—Jällegi tagasein, millel veel teravamalt tulevad nähtavale ilusad, omakasutud „Ühendus Kristuses“ alused.

Viskasin oma südamest välja kõik pahameele, mis rikkus mu valgusrikkaid muljeid ja andusin uuesti sellele vägevale, rõõmsale ning sügavrahu õnnetundele — olla vähemalt Kristuse läheduseski!

Ka kõik, kes olid koosolekul, polnud mitte ainult rahul, vaid õnnelikud, et see õhtu möödus tõesti Kristuse jalgel.

Minnes välja uulitsale, kuulsin ühe intelligentse daami tähendust: „Ja, kuulutajad teevad mõne minuti jooksul jumalasteks kümneid hingi, aga siin pole see

mitte nii! Siin avatakse Kristust Ennast ja kutsutakse hingi isiklikule kohtumisele Temaga — muidugi ei lähe Kristuse juure ilma patukahetsuseta — see on selge!“ Kaaslane vastas: „aga sa arvasid, et kõik need küpsetatud jumalalapsed ka tõesti on usklikud!?“

Läksin neist mööda ja sammusin edasi. Keegi tõendas haaratult: Ometi kord saite teada, mis eest kiusavad usklikud taga „Ühendus Kristuses“ tegelasi — Kain ikka ajab taga Aabelit — ta on kadel!...

Lõpetades palun andestada, aga mul on selge, et pean Jumala au ja tõe pärast kirjutama kõik selle loo „Elu-Päikese“ toimetusele.

Kokku võttes ütlen, et kui võimalik, siis tuleks öde Smirnovi jutlús teie lehe veergudel trükitud avaldada, palun seda paljude nimel ja palume tungivalt võimalikult sagedamini korraldada koosolekuid Tallinnas.

Koosoleku külastaja.

Sadhu Sundar Singh — India kristlane-müstik.

Cand. theol. E. Õunapuu.

(Sissejuhatus).

Otsides laialisest usuteaduslikust kirjandusest tolevastavat müstika üldist definitsiooni, leidsin tõelise müstika mõiste müstika piirtluses N. Smirnoffi vaimlispühholoogilist analüüsi esitavast tööst: „Muljeid Therese Neumannist vaimlikult vaatekohalt.“*)

„Tõene müstika on vaimlik hingede lend, kes end on lahti kiskunud maisetest köidikutest (von den Fesseln der Erde) ja kes leidnud enese Elavas Kristuses.

Tõene müstika on hingede vajumine ja osastumine Kristuses, Jumalikku ollu: elu, rahu, väe ja rõõmu allikasse.

Tõene müstika on pneumaatiline individuaalne hinge tee Jumala juure Elava Kristuse läbi.

Eba-müstika (Pseudomüstika) on hingede laskumine „nirvanasse“—saatanlikku vaim-

likkuse, mille sisu on ammutamatu inimliku ettekujutuse tühjus.

Eba-müstika viib hinged oma isiksuse (individualiteedi) täieliku kaotamiseni, osastades hingi saatanlikku sissu ja hukkab nad igavesti anormaalsete, psühhopatoloogiliste, haiglaste nähete läbi.

Ühest küljest avab tõene müstika vaimlikud saladused ja annab meile võimaluse Kristuses Jumalikku ollu vajuda, teisest küljest on müstika kõige hädasohtlikum tee nagu näeme tervest reast Therese N. sarnaseist nähetest, kus müstikaleandunud hinged langevad saatan kätte.

Seda mõista on lihtne: teadustevallas on uurimisteed enam-vähem ära märgitud, pandud tähised, pandud maksuma need või teised seadused—ühe sõnaga, jalge all on mingisugune alus. Müstikas on seda kindlaks teha väga raske, sest müstikas avaneb piiritu Jumaliku loomingu sügavus pneumaatiliste individualiteetide mitmekesisuses.

Nii nagu igal päikesekiirel on oma puutepunkt päikesega, nii ka igal tõsi-

*) Ajakiri „Elu-Päike“ № 3, 1933. N. Smirnoff: Muljeid Therese Neumannist vaimlikult vaatekohalt.

N. Smirnoff-Schtscherbakowa: Eindrücke über Therese Neumann vom geistlichen Standpunkte aus betrachtet. lk. 15 j.

vaimlikul isiksusel oma müstiline tee ühinemiseks Jumalaga Kristuses. See pärast müstikale ette määrata üldisi teid, maksma panna kindlaid seadusi on eriti raske ja keegi pole seda veel teinud.

Tõelik vaimlik kasvamine on võimalik ainult Kristuses, isikliku vaimliku kogemuse teel!

Enamus müstikuid, alates oma müstilist lendu pilvedetagusesse atmosfääri, olles vaimliku kogemusega, kaotavad enese ja langevad saatana kätte.

Meie päevil esinevaid tõeseid müstikuid on vend Kristuses Sundar Singh.

Inimsugu peab hoidma ennast haiglaste satanistlikkude müstikute eest.

Inimsugu vajab terveid müstikuid, kelle kutse on avada tervele inimesele pneumaatiline tee vaimlikule tervenemisele, igapäevase tagasipöördumise tee oma Jumaliku individuaalse algkuju juure, mille leiame Elavas Kristuses osastumise läbi Tema Jumaliku olemuse.

„...see ei ole veel ilmutatud, kes meie saame olema. Meie teame siiski, et kui see ilmutus saabub, meie Tema sarnas-
teks saame, sest meie saame Teda nii näha — nagu Ta on“ (1 Joh. 3, 2).

See kontsentreeritud müstika analüüs-
piiritlus seisab müstilisel-realistlikul pinnal ja on hädavajaliseks abinõuks müstilise maailma nähete tõepäraseks mõistmiseks.

India müstika kristlikust müstikast erinevad ja sellega ühinevad jooned.

Sagedasti leiame viimasel ajal kirjan-
duses väljendusi müstika kohta, et see olla kõigi rahvaste ja usundite ühine keel. — Kõigi rahvaste ja usundite müstikud püüavad vahenditule ühendusele jumalusega; müstikud oma läbielamusi kirjeldades, vaatamata usu nimedele, tarvitavad sarnanevaid võrdlusi ja pilte; nende kõrgeim püüd on ühekssaamine jumalusega; nende kõikide juures esinevad visioonid, auditsioonid, ekstaasid.

Seda vaadet soodustavad sünkretistlik tendents ja sünkretistilised müstitsistilised voolud (nagu teosofia, antroposofia j. t.) — selged kultuuri lõppperioodi tunnused.

Eriti levinenud on voolud, mis püüavad ühendada india radža-yogat müstilise kristlusega.

Tõeliselt on yoga ja tõeline kristlik müstika sootuks kaks ise asja—väljudes eri-

nevatest printsiipidest ja taotledes koguni lahkuminevalt vastupidiseid eesmärke.

Erinevad karakterseadused jooned yogal oleks järgmised:

1) Yogin usub iseenese hingeliste jõudude kõikvõimsusse.

2) Väljumispunkt on mõistuslik kontsentratsioon ja oma mõistusele alistatud tahtejõu pingutus.

3) Yogile on omane ahamkara—uhkuse tunne, mis on enese peale lootmise loomulik tagajärg.

4) Kõrgemate tõdede vastuvõtmise organiks on pea.

5) Yogid võivad ka oma jõududega sünnitada kurja.

6) Yogal on ühendus okkultismi ja spiritismiga.

7) Imesid ei tee nad Jumala väega, vaid sarnaselt Egiptuse tarkadele (kunstimeestele), tegeledes suggestiooniga, hüpnoosiga, autosuggestiooniga, maagiaga ja teiste okkultsete jõududega.

Kristlikus müstikas näeme aga vastupidist:

1) Mitte usk enesesse ja oma tahtejõusse, vaid kõikvõimsasse Jumalasse.

2) Mitte isikliku mõjuvõimu või muude nimelikkude jõudude läbi ei tee Kristuse õpilased imesid, vaid kõik vägi on Jumalast, mille läbi imed sünnivad vaimlikkudel eesmärkidel.

„Kõik Kristuse jüngrid tunnistavad, et nemad ise — s. o. isiklikult — mingit väge ja üldse midagi väärtuslikku eneses ei oma — kui ainult seda, mis annab ristilöödnud Kristus! (1. Kor. 2, 2–8).

Kristuse jüngrid sarnanevad tühjadele astjatele, mida Issand tarvitab **Oma tahte järele ja Omal ajal**. Jumala vägi antakse neile Kristuse läbi: mitte jüngrid ise ei tee terveks, vaid **Kristus teeb terveks nende läbi!**“ (N. Smirnov. „Eindrücke über Theresine Neumann vom geistl. Standpunkte aus betrachtet.“ lk. 10).

3) Mitte mõistuslik pingutatud kontsentratsioon, vaid südame avamine Issandale. Kristlikus müstikas jääb usulise elu tsentrumiks ikka süda, nagu seda avavad N. Smirnovi vaimlipsühholoogilised analüüsid.*)

*) Selle ürgkristliku tõe, mis ajaloo kestel oli kaduma läinud, uuesti avamine N. Smirnovi poolt omab usuelus võrratu tähtsuse. Siinjuures tuleb ära märkida, et süda, nagu N. Smirnov Pühakirja põhjal avab, ei ole mitte tunnete tsentrum, nagu praegu tavaline vaade seda esitab, vaid eriline vaim-
se elu vaimline organ.

4) Mitte inimese enese psühhiliste jõudude arendamine pole siht — kõrgemas vaimses elus on need kogunisti takistavad. Nende asemel saavad kristlastele osaks vaimlised Püha Vaimu anded.

5) Kristlikus müstikas on olulise tähtsusega vaimu **viljad** nagu alandlikkus, tadsadus, rahu, armastus — kuna yogas peavoorus on ükskõiksus kõige vastu.

6) Okkultsete jõududega tegelemine on kristlikus müstikas valjusti keelatud (v. N. Smirnoff, „Eindrücke üb. Th. N.“ lk. 9-11).

7) Kristlane — müstik „arendab kõik Kristuses“.

8) Olulise tähtsusega on patukahetsus (metanoia), *) milleta vaimlik kasv pole üldse võimalik.

Mis puutub brahmanistlikku identiteedi müstikasse, siis brahmanismi peaperinevusena ilmneb muidugi vale ettekujutus Jumalast. Ka ei ole kristliku müstika püüd **ära kaotada** isiksust, nagu see tuleb avalikuks brahmanismis, vaid seda Jumala

*) v. N. Smirnoff, Mis teie Elavat surmude juurest otsite? lk. 10 jji. ja teisel.

Rikas noormees.

(Matt. 19, 16 — 26. Mark. 10).

Jeesuse juure astub üks noormees, kes oli elanud puhast ja laitmatut elu kõigi käsunõuete kohaselt, ja küsib: „Hea õpetaja, mis pean ma tegema, et ma igavese elu saaksin?“ — Jeesus seab talle kui vana-seaduse usklikule igavese elu saamise tingimuseks käskude täitmise. Käskušid ütleb noormees olevat pidanud oma noorest põlvest. Selle peale esitab Kristus talle usuelu kõrgema astme juhised: „Kui tahad olla **täiuslik**, siis müü oma varandus ära ja anna vaestele, siis on sul väärisarva taevas; ja tule järgi Minule“...

See nõue osutus liig raskeks rikkale inimesele — ta läks kurvalt ära. Taevariik jäi temale saavutamata.

Nagu Kristuse sõnadest näha, on kaks erinevat vaimlikku saavutist. Üks on igavene elu, teine Jumala Riik. *)

Rikas noormees oli saavutanud igavese elu, pidades Issanda kärke, tehes väliseid

*) Nende kahe vaimliku saavutuse erinevus üksteisest on ära seletatud v. M. Smirnovi kirjutuses „Sektantide eksitusi“, Elu-Päike № 1.

Vaimu väega välja arendada rikkumatuks algkujuks Kristuse eeskuju järgi.**)

Bhakti müstika rõhutades peamiselt tundeid, erineb just selles tõelisest kristlikust müstikast, kuna tõesed kristlikud müstikud hingelisi tundeid ja joovastusi ei hinda.

Mis puutub aga kristlikus ilmas esinevatesse ebamüstika vormidesse, siis võime neis leida rohkesti esitatult just neid jooni, mida siin negatiivsetena (kristlikust erinevatena) ära tähendasin.

Eriti rohkesti võib leida neid Lääne-Euroopa müstika ajaloos, muidugi esinevad ka idas laiemate masside müstitsismis.

Kokkuvõtteks: Tõene kristlik müstika on puhtvaimline, ja tungib üle hingelistest seisukordadest puhtvaimlisse, kuna india müstika nagu kõik paganlikud ja ka ristiusu müstika väarvormid (mis kahjuks väga levinenud viimasel ajal) just **hinge-lihalikke** nähteid kultiveerivad. (Järgneb).

**) v. N. Smirnoff'i sügav analüüs selle üle Eindr. üb. Th. Neum. lk. 14 ja Mih. Smirnoff'i, „Lammaste vargusest“, „Elu Päike“ № 2, lk. 12; „Солнце Жизни“ № 2, 1934 lk. 20.

„Võidolge“, ütleb Kristus, „et teie võiksite sisse minna kitsast väravast, sest paljud püüavad sisse minna ja ei või mitte“.

Ja, tõesti väga vähe on neid, kes seda kitsast teed käivad. Mispärast? — keegi ei taha võidelda tõsiselt, nagu manitseb meid Jumala Sõna. Veel teise põhjuse leiame Matt. 23. 13., et need, kes peaksid avama ja juhutama hingedele Kristuse teed, seda kahjuks koguni varjavad: „Häda teile, teie kirjatundjad ja variseerid, teie salalikud, kes teie Taveariigi kinni panete inimeste eest! Sest teie ei lähe ise sisse ega läse neid sisse minna, kes tahavad sisse minna“.

Juhatajad ja kuulutajad ei käi ise Kristuse teed, vaid saades korraliku palga, elavad omaette mugavat elu ja sellepärast puudub neil ka huvi kuulutada seda kitsast teed.

Mäletan üht kõnelust sellel ainel ühe tähtsama pealinna jutlustajaga, kes tähendas lõpuks üllatavalt avameelselt: et kui seda avalikult hakata kuulutama, mis ütlevad siis inimesed — nad ei suudaks seda vastu võtta. Ja nagu oma väite kinnituseks tõi ta kirjakoha (Luuk. 11, 46): „Häda ka teile, käsutundjatele, sest teie panete inimeste peale koormad, mis rängad, ja ise ei puutu teie nende koormate külge ei ühegi sõrmega“. Kuid sellega ta ainult ütles välja, mis ta südames kipitas.

Muidugi, kui meie oma kõned seame selle järele, kuidas inimeste kõrval sügelevad, siis ei saa juttugi olla Kristuse teest meie juures, aga vaevalt ka kuulajas-konnagi juures. Sest täiesti loomulik on, et selliste kuulutajate poolt juhutatud hinged, kui neile ka avada seda teed, ei oma otsustamisjõudu ega kindlat taht järgida. Elavale Kristusele, kuna nad on unutatud raskesti oma lihalikus seisukorras monotoonsete, lihaliku mõistuse targutavate jutluste kaudu ja neisse on sisendatud usk pääsmisse, ilma et tarvitseks selleks mingisuguseid erilisi jõupingutusi eneseärasalgamises või risti kandmises.

Kuid Kristuse tee läheb läbi täielise kõige maise ja samuti ka oma isikliku elu ärasalgamise ning viib Jumala Riiki.

Loobuda sisemiselt täiesti kõigist maisest hüvedest, kõigist ilmalikust ja kaduvast, see on üks esimesi nõudmisi teel Jumala Riiki. (Peale selle tuleb suremine vanale inimesele, patule ja maailmale meie sees, millest pikemalt leiame teistes kirjutistes).

Peaksime küll võtma eeskujuks Abraami, kes jättis maha oma maja, kodumaa ja sugulased ning läks täies usalduses ja usus seda teed, mida juhatas Issand.

Aga et sellist otsust teha on raske, selles mõttes on igaüks meist rikas noormees, kuna kõhkleme loobuda millegist, mis meile nii südame lähedal.

Meile kõikidele on midagi liiga kallis, et sellest vabatahtlikult loobuda — olgu see kas varandus, hea sissetulek, lugupeetud seisukoht seltskonnas, sugulused ja sõbrad või midagi muud. Sageli on need salajased sidemed nii tugevad, et tuleb kaua võidelda enne, kui neist vabaneme. Meis tõuseb rida murelikke küsimusi: mis siis saab, mida siis teha, mida ütlevad inimesed jne. Ja vahest mõtleme: kas siis tõesti pealtnäha nii kasulikud ja ilusad asjad, nii viisipäralsed ja head suhted või sidemed, võivad olla möödapääsmata takistuseks teel jälgides Kristusele?

Ja, Jeesus soovib, et Tema õpilased oleks sisemiselt vabad kõigist maisest ja rippumatud inimlikkudest sidemetest, et järgida Tema vabaduses (Kaal. 5, 1), tagasi vaatamata millegile mööduvale. „Ei ükski, kes oma käe adra külge paneb ja vaatab tagasi, ei kõlba Jumala Riigile“. (Luuk. 9, 62.)* Need sõnad olid öeldud hingele, kes soovis järgida Kristusele, kuid sisemiselt oli väga seotud omakstega ja sugulastega. Ta ei suuda kuidagi lahkuda neist, ei suuda ennast lõplikult ära salata ja kõigub oma otsuses ja truuduses Issanda vastu. Nii-sugused hinged pole kindlad ja neil puuduvad eeldused Jumala Riiki pääseda, sest kes ei suuda teha esimest ärasalgamist, seda vähem on loota, et nad saaksid toime suurte eneseärasalgamistega.

„Nõnda ka igaüks teie seast, kes ei jäta maha kõik, mis tal on, see ei võimu õpilane olla“, ütleb Kristus (Luuk. 14, 33).

Aga meie Päästja ei nõua üksi, vaid ta tasub meile meie loobumise sageli juba siin maa pääl rikkalikult. Abraam, kes ei viivitanud ohverdamast oma poega lisakit, sai Jumalalt tagasi oma poja ja lisaks veel õnnistusrikka töötuse oma soo kohta (1 Moos. 22, 16-17).

Tõsikristlaste elust leiame paljugi tõendeid selle kohta. Olles teinud tõsise ja otsustava loobumise, me sageli saame tagasi need samad väärtused või aarded pühitsetult ja õnnistatult.

*) Ära seletatud öde N. Smirnovi kirjutuses „Usklikkude suhtumisest maailma“, „Elu-Päike“ №6.

„Tõesti, mina ütlen teile, et ei ole kedagi, kes on maha jätnud koja või vanemad või vennad või naise või lapsed Jumala Riigi pärast, kes ei peaks jälle saama mitme võrra selsinasel ajal ja tulevas ilmas igavest elu“ (Luuk. 18, 29).

Kallid usklikud vanemad! kas olete valmis ohverdama oma lisakit Jumalale, nagu seda tegi Abraam, või nagu seda tegi Sebedeuse poegade ema (Matt. 20, 20)?

Ära nuta, hing!

Nataly Smirnov.

Ära nuta, hing, ära heida meelt...

Ja õige — kurb on inimelu...

Kuid nähes tigedust — sa ära kannata,

Vaid sina varjust — valgust loo!

Ära nuta, hing, ja ära ohka...

Abiks hingedele rutta:

Seal kuulda õigamist — mine! päästa!

Ja, kui vaja — silita...

Ära nuta, hing, ja ära kurvasta...

Ju sinu rahu — pühas armastuses! —

Vene keelest tõlkinud

stud. D. Kaera.

Usklikkude suhtumisest maailma.

Nataly Smirnov.

I Kor. 9, 19—20.

(Järg).

Kolmas juhus: adventist, kes ei omanud absoluutselt mingit vaimlikku tunnetust ja vähe tundis Jumala Sõna puuduliku kirjaoskuse tõttu, avaldas mulle toonitades, et tema minevat maale vaimlikule misjonitööle. Minu küsimusele, et kas ta selleks Kristuselt ka luba on saanud, vastas uhkelt, et temale ei olevat selleks mingit luba vaja, sest „iga adventist olevat kohustatud tegema usutööd ja mina—kui Samaaria naine“. Ma püüdsin talle seletada Jumala Sõna järgi, et Samaaria naine ei õpetanud, vaid tunnistas seda, mida ta isiklikult oli läbi elanud ja kutsus kõiki isiklikult veenduma tulles vahenditult Kristuse Enda juure! Niisugune tunnistus kõlab kõikide tõepäraselt ümberpöördujate suust! Aga töö hingedel erilise inimliku õpetuse poolega on koguni teine asi! Isegi Kristuse õpilased, vaatamata sellele, et nad olid täiesti tões, ei tohtinud vastavalt Kristuse käskimusele, minna

Kogugem väärtusi igavikku! Ärgem põlgagem astumast sellele ristiteele ja kandma seda risti, mida nii armastusega pakub meile meie Päästja!

Ärgu olgu keegi meist see noormees, kes oma rikkust suuremaks ja kallimaks pidas, kui see, mida töötab meile Issand, kui me Temale ustavaks jääme!

J. Helendi.

Ära nuta, hing, ja ära nuuksu...

Sa ära asjata aega kaota...

Sa oma „mina“ Kristusele anna,

Oigamistest, pisaratest—valguskiiri loo!

Ära nuta, hing, ära heida meelt:

Ju elu meie lühike...

Sa oma mure unusta

Ja lihaliku „mina“ risti löö!

vaimlikule tööle enne Püha Vaimu saamist! Adventist ütles vastu enesekindlalt: „Püha Vaim meis — see on eluõhk: Ta õpetab meid Jumala Sõna läbi—muud juhust ei ole vaja“.

Kõigele mu püüdmisele, seletada temale Püha Vaimu tegevust ja juhust, vaatamata, ta jäi kangekaelselt oma juure. Kõigest eelpooltoodust on selge, et iga sugune kõrvalekaldumine Jumala Sõna tõest maailmlikkude, inimlikkude või usu-teaduslikkude targutuste poole, viib ära Elavast Kristusest, Tema teelt ja Tema käskudest. Selle vaimliku ärakuivamiseni (Joh. 15) usklikud lähevad, kaotades Vaimu elu eneses, järkjärgulise ja alalise samastumise kaudu maailmaga. Nende vaimliku nägemise teravus nõrgeneb ikka enam, kuni nad enam ei tee vahet vaimliku ja maailmliku vahel. Samastunud maailmaga, nad loomulikult ka ise lähevad üle maailma, sest nad ei erine enam millegi

poolest maailmlikkudest. Eitades sisemise seisukorra isepäinsust, valjust, eraldiolekut, nad kaotavad oma seisukorra väe, kindluse ja vastupidavuse, jäävad vaimlikult alasti (Ilm. 3, 17) kattuvad selle maailma paistetega (Jess. 1, 6) ja mis on siin imes-tamapanevat, kui maailm neid siis oma-deks tunnustab ja ütleb: „nad on sama-sugused, kui meiegi“... Maailmal on õigus: **usklik, kui tema ei hoia alal oma seisukorra valjust ja pühadust Jumala ees ja elu Kristuses, ei erine millegi poolest maailmlikkudest** ja ainult vaim-likult lühinägijad võivad **jatkata** neid edasi pidada Jumala leeri kuuluvateks! „**Suuga tunnistavad Mind, süda aga on kaugel Minust ära!**“ tunnistab Kristus kurbusega nendest.

Osutub, et vaimlikult vaatekohalt jagu-nevad usklikud oma sisemise seisukorra poolest kolme liiki.

Esimesse kuuluvad kõik need hinged, kes oma sisemise elu poolest ei loobu ega katkesta vaimlikult sidemed maail-maga ja patuga; selle tagajärjel saab saatan nende üle võimu ja nad pöörduvad tagasi patuelu juure, kaotades Jumala armu-õnnistuse. Nende seisukord on pörgul — Nende hingede poole pöördub Jumala Sõna ja ütleb: „**kohus hakkab peale Jumala kojast**“. Need hinged, oma seisu-korra poolest moodustavad „Jumala koja“. Nad ei ole mitte Jumala tempel, sest nad ei katkesta ennast sisemiselt patust ja maailmlikust eluviisist; siit järgneb, et **Püha Vaim ei või nendes eluset võtta!** Oma sisemise seisukorra poolest langevad need hinged Jumala kohtu alla.

Eraldada **teist** liiki usklikke nende maise elu kestel on äärmiselt raske. See raskus on nende väite tagajärg: nagu käiks nad Jumala teed ja välisel kombel jälestavadki pattu, ent vaimus need hinged ei vaju ega rõivastu Jumala tõesse, kaldu-des mitmesuguste inimlikkude eksiõpetuste saatanlikule teele ja siis eksivaim saanud nende üle vaimliku õiguse, vallutab neid

vaimuga (2. Tess. 2, 10–12); nende vaimlik teadvus kaotab oma selguse ja kaldudes Kristuse teelt, nad kaotavad tõe. Kui nad ei tule teadvusele oma eksimuse ja tõest kõrvalekaldumuse kohta ja ei too selles vajalikku patukahetsust Jumalale, siis ka nemad langevad oma sisemise seisukor-raga Jumala kohtu alla.

Kolmandasse liiki kuuluvad need hinged, kes vihkavad maailmlikku eluviisi ja pattu igasugusel kujul, s. o. väljen-dustes ja suunas — olgu see ihus, hinges või vaimus. Need hinged käivad otsekohe Kristuse järel; käies Tema teed, jäädes tõe sisse, nad püüavad pidevalt ja väsimatult Kristuse väega täiusele vaimlikus elus. „**Seesuguste üle ei ole kohut!**“ (Kal. 5, 23) Jumala Sõna mitte ainult hoiatab meid sisemisest leppimisest maailmaga ja sõpruse eest sellega, vaid lõi-kab kindlalt läbi igasuguse ühenduse, keelab nende tervitamise, kes lahkuvad maailma.

„**Kui keegi teie juure tuleb (usklikkudest), ja ei too enesega seda õpetust, seda ärge võtke oma majasse, ja ärge ütelge temale: tere!** Sest kes temale ütleb: tere, see saab tema kurjade tegude osaliseks“. (2. Joh. 1, 10-11; 2. Moos. 23, 1; Josua 23, 12–13).

Muuta Jumala Sõna kirjakohtade vaim-likku mõtet enda või maailmlikkude hingede meelepärastolemiseks, tähendab muuta Kristuse teed ja olla Kristuse ära-andjal Käesoleval ajal on usklikud otse haiged tõe ja Püha Vaimu tegevuse kõverdamise psühhoosist! (2. Tim. 4, 3-4). Töötades saatanale, nad kõigiti nõrgenda-vad ja pehmenavad Jumala Sõna poolt ette pandud nõudmiste valju mõtet. Terve Piibel teatab meile israeli, Jumala rahva karistustest selle eest, et nad kaotasid oma seisukorra Jumalas, ühinesid maail-maga ja ei kuulunud Jumala käske.

Ei ole ühtki teksti, terve Piibli ulatuses, mis lubaks või peaks lubatavaks usklikkude **sisemise** ühenduse maailmaga.

(Järgneb).

Jumalik valgus, mis lõõnud särama Juuda suguharust.

(15-ne Juuda vastu tõstetud süüdistuse harutus).

(Lõpp).

Viiendaks. Püha Kirja seletamise juures on vaja teada veel Piiblis kirjeldatud sünd-muste asetleidmise aeg ja olukord.

Võtame kõige lähema näite. Minu poolt läbiharutatava **kirjutuse autor**, toetudes te-ma poolt ettetoodud teksti (1 Mos. 38 pt. 18 s.)

tähtsusele mõttele, **süüdistab Juudat hooruses...** Ons põhendatud see süüdistus Jumala Sõna järgi? Muidugi mitte! Mispärast? Sellepärast, et Juuda elas ajastul, kui ei olnud veel käsku (seadust), mis oleks kindlaks määranud kõlblised piirid lubatava ja lubamatu vahel, s. o. puudusid inimese elu kõlblised normid. Tolle aja inimesed ei vajanud kirjutatud seadust, sest inimese loomus ei olnud veel alguses mitte nii patu tõbine, kui hilisemal ajal. **Juuda elas umbes 450 aastat enne Siinai seadust.** Enne Siinai käsu andmist ei olnud mingeid seadusi, millede järgi oleks võidud mõista kohut inimeste üle nende tegude pärast. „**Patt ei arvata süüks siis, kui pole seadust**“. Room. 5, 13.

Ja kuni tänapäevani inimeste üle, kes ei tunne Jumala seadust, ei mõisteta kohut kirjutatud seaduse järgi, mida nad ei tunne, vaid südametunnistuse seaduse järgi, mis kirjutatud nende südamesse, Room. 2, 14-15. Sel kombel ka sõnasõnalise mõtte järgi ei saa süüdistada Juudat patus. Peale toodud tõendi sõnasõnalises mõttes on veel teine vaimlik tõend süüdistuse ümberlukkamiseks. **Juuda kujutab oma eluga tervet oma suguharu, vaimlikult mõistes igat juhtumust,** sellepärast ei või juttugi olla tähtsusele mõtte kohaldamisest tähendatud teksti suhtes, ehkki ka sõnasõnalise mõtte järgi, nagu ma tõestasin, ei saa välja tuua süüdistust Juuda vastu. Kui Juuda, nii ka terve Iisrael, kujutab endast ümberpöörduvat usklikke inimesi, kõikidest rahvastest (12 suguharu individuaalsuste järgi): Jes. 43, 5-9; Esek. 47, 22-23; Room. 2, 28-29; 9, 6-7; Ilm. 2, 9; 3, 9. Muidugi siin ei mõisteta mingisuguseid patuseid ilmuvusi, vaid ainult iga suguharu vahettegevaid iseärasusi, omadusi ja töotusi. Kui antakse vaimlik seletus mingisuguse Jumala Sõna kirjakohta (ja tema tähendamiskujude) kohta, siis kaob igasugune patlikkuse vari. **Vaimlikus valdkonnas ei ole inimlikke mõisteid.** (1 Kor. 2, 15-16). „**Kurjad kahtlused tulevad rikutud mõistusest, mis võõras tõele**“. 1. Tim. 6, 3-5.

Kuuendaks. Püha Kirja vaimliku sügavuse ja tähenduse avamiseks, on vaja omada vaimlikke võtmeid, mis vabalt avavad rasked, s. o. kinnised Jumala Sõna kohad süvendades selle vaimlikku mõtet rakendamiseks isiklikku ellu. Niisuguseid võtmeid on Jumala Sõnas palju, eriti „Õpetussõnade“ ja „Jobi“ raamatus. Iga võti omab erilise tähenduse ja teistest eri-

neva vaimliku mõtte, mille avab ainult Jumala Vaim. Lihaliku mõistusega ei saa minna vaimliku tunnetuse sügavuseni. Kui usklik palub Iisandat avada temale võtmete vaimlik tähendus, siis Iisand ka teeb seda, tingimusel — jäädavalt loobuda lihaliku mõistuse targutustest, s. o. ettekujutusest. Usklik inimene ei tohi lasta ennast juhtida ettekujutusel, vaid peab olema ainult Jumala Vaimu juhatusel all. Aga et olla Jumala Vaimust juhatusel, on vaja uuesti sündida Jumala Vaimust. „**Teie peate ülevalt sündima**“. Joh. 3, 7. „**Kui keegi ei sünni... Vaimust, siis ei või tema mitte Jumala Riiki saada**“. Joh. 3, 3 ja 5. Paljud usklikud ei tee vahet ümberpöördumise ja Jumala Vaimust uuestisündimise vahel ja satuvad oma ettekujutuse või oma vaimu juhatusel alla (Eeks. 13, 3), aga selle väär- vaimliku seisukorra läbi satuvad saatana võimu alla ja hukuvad.

Ühe vaimliku päävõtmeid on avanud meile Kristus. Lk. 12, 51-53; Mtt. 10, 35-36. „**Mõtlete teie, et Ma olen tulnud rahu andma maa peale? Mina ütlen teile: Ei mitte, vaid ennemini lahkulöömist. Sest sest ajast peavad viis ühes majas olema lahus, kolm kahe vastu ja kaks kolme vastu: isa peab olema lahus pojaga ja poeg isaga; ema tütreaga ja tütar emaga; ämm oma minijaga ja minija oma ämmaga**“.

See võti on pruugitav niisuguste Jumala Sõna kohtade jaoks nagu 38 pt. I Moos., kus varjatud vaimlik mõte. Seletuseks on vaja iga Kristuse sõna ettetooidud tekstist mõista vaimlikult, eriti sõnade: **isa, ema poeg, tütar, ämm ja minija** tähendus. Samuti sõnade „**viis ühes majas**“ vaimlik tähendus. 1. — Mispärast mitte rohkem ega vähem liikmeid? Meie teame tegelikult elust, et maisetes kodudes ja peredes on rohkem ja vähem perekonnaliikmeid, Kristus aga räägib **ainult viiest?** Arvu poolest tuleb aga välja **kuus!** Ja ei tulejata meelde **naist**, kes on igas kodus. 2. — Mispärast tekib lahkulöömine: kolm kahe vastu ja kaks kolme vastu? Kes kelle vastu lahku lööb, millisel põhjusel? Nende küsimuste lahendamise aitab leida vaimliku mõtte.

Kes aru saab ettetooidud Kristuse sõnade vaimlikust tähendusest, sellele avaneb paljude Pühakirja tekstide vaimlik tähendus, kus tähendatud sõnad: isa, ema, poeg, tütar j. n. e.

Käesolevas artiklis pole mul luba anda Jumala Sõna vaimlikku seletust, sest see

on meie Issanda käsu vastu: Mtt 7, 6: (2 Tim. 2, 2) „**Kõigile pole mitte antud teada Jumala Riigi saladusi**“: (Mtt. 13, 11-15: Lk. 8, 10). Mul on luba näidata ainult teed Püha Kirja vaimliku seletamise juure. Näidatud teed mööda võib minna vaimliku tunnetuseni iga tõsiselt ümberpöörduu Jumala Vaimust uuestisündimise läbi.

Usklikud peavad valjusti kaitsma Püha Kirja puhtust, pühadust ja tõde ning ärgu lugegu mingil tingimusel modernistide*) kirjandust, kus eitatakse Jumala Sõna vaimlikku mõtet ja aluseid, aga samuti ka õonestatakse meie Päästja Jumaliku isiku autoriteeti. Jumalikku valgust, mis lõonud särama aulisest Juuda suguharust ei suuda kustutada **vaimlikult teadvuseta modernism**.

See uhke madu, kes tõstnud kõrgele oma teotava pea Kristuse ja Tema Sõna tõde vastu, saab raabatud surnuks Talle Enese Sõna terava mõõgaga: Ilm. 19, 11–21.

Meie ajal on palju niisuguseid õpetajaid, kes „ei mõista mitte, ei seda, mis nad ütlevad ega seda mis nad kinnitavad.“ 1 Tim. 1, 7 „on kõrvale pöördunud tühja-kõne poole“, teevad ainult sõnu: ilma vaimliku loogikata, ilma vaimliku tunnetuseta ja ilma igasuguse isikliku vaimliku kogemuseta. Ei ole enam mingit vahet maailmlike usundi kirjanikkude ja usklike vahel: nii ühed kui teised ei oma vaimlikku kogemust ega vaimlikku tunnetust. Terve nende tunnetus seisab ainult ilusate lausete ehitamises, aga usklike vaimlikuks üleskasvamiseks pole mitte vaja ilusaid sõnu, vaid vaimlikku kogemust ja vaimlikku tunnetust (Os. 4, 6; Kol. 1, 9-10), sest vaimlik kasv tuleb ainult vaimliku tunnetuse läbi, aga fraasid midagi vaimlikku ei anna, kui ilusad nad ka ei oleks. „Kirjatäht suretab“.....

Nüüd viimane küsimus: Kas on hra P-I, kui usklikul õigeks mõistmist oma kirjutuse pühadusteotava sisu eest?

Kui hra P. avalikult tunneb ära oma harimatuse Jumala Sõna tunnetuse suhtes, siis muidugi on tal andeksandmist kohtlase äratundmise eest, sest kõik ini-

*) moodsad Püha Kirja tõlgitsejad.

mesed võivad eksida, kui ta aga lubas enesele selle teo nõuga — rüvetada Juudat ja panna häbiplakk tervele tema suguharule, millest lõonud särama meie Issand, siis ei ole tal andeksandmist, sest ta on siis avalikukssaanud kui Jumaliku tõe vastane ja Juuda isiklik vaenlane, aga „kes vihavaenu peavad Juuda vastu, hävitatakse ära“: Jes. 11, 13 (Obdj. 12 ja 15 s.), „sest Juuda rahva seast on tulnud päästmine meile kõikidele“, ütleb Kristus: Joh. 4, 22. Ja Kristus ise on ka Juuda mees.

Lõppsõna.

Käesoleva kriitikalise arutuse olen kirjutanud vaimliku eesmärgiga: **esiteks** — et kaitsta teotatud Püha Kirja tõde; **teiseks** — välja selgitada püha Piibli vaimlikku sügavust ja tähendust; **kolmandaks** — anda tõsistele usklikele võimalus, selle artikli analüüsi kaudu, ise seletust leida usulistes ja vaimlikkudes küsimustes ja **neljandaks** — näidata usklikele millise vaimliku valjusega on vaja suhtuda usundlikkusesse kirjutustesse, et mitte vastu võtta valesuunda, valeõpetust ja Kristusele võõrast vaimu, sest usulise sisuga kirjutused, mis ei ole põhjendatud Jumala Sõnale, toovad vaimlikult suurt kahju. Kui võtta vastu vaated ja õpetus, mis räägib vastu Jumala Sõna tõele, siis kaotame kohe Kristuse armuõnnistuse ja lõpeb vaimlik kasv. **Meie Issand on annud käsu valjusega tähele panna: mis meie kuuleme ja kuidas meie kuuleme.** (Mrk. 4, 24; Lk. 8, 18).

Usklikudel peab olema kõik valjusti põhjendatud Jumala Sõnaga, ei tohi olla mingeid taganemisi ega järeleandmisi selles tähtsas ja põhilises küsimuses. Kõik, mis räägib vastu Pühale Kirjale on vale ja eksiõpetus. Igasugune Püha Kirja kui teraviku või tema üksikute tõdede rikkumine ja kahjutegemine tuleb saatanast: „Igaühel, kes üle astub, ja ei jää mitte Kristuse õpetuse sisse, sel ei ole Jumalat“: 2 Joh. 9–11.

„Aga ehk meievi või üks ingel tavast teist Evangeeliumi teile peaks kuulutama peale selle, mis meie teile oleme kuulutanud, see olgu ära neetud!“ Kal. 1, 7–9.

M. Smirnov.

Väär-ümbertöördumisest.

Jutlus tekstil: Matt. 15, 7—9.

(Lõpp).

Hinged tunnistavad, et neil oleks olnud palju kergem otse maailmast ümber pöörduda, kui väärümbertöördumise, seisukorrast. **See on tõde!** Maailma hingel on vaja ainult tuua ristilöödud Päästja jalgele sügav patukahetsus oma pattude pärast. **Kui patukahetsus on tõsine ja sügav, avameelne ning täielik, siis kinnitan, et hinged võivad ühe tunni jooksul kahetseda ja saada tunnistuse pattude andeksandmise kohta.** Kristus on tulnudki päästma hukkuvaid patuseid ja pesema neid puhtaks Oma verega: Matt. 18, 11. Eriti raskelt ning aegamööda läheb nende hingede kahetsus, kes ennast valelikult on annud välja pöördunutena: seesugustel hingedel on raske vabaneda valetamise pahest. Kui nad üksi olles ka tunnistavad seda iseenele, siiski nende seisukord on äärmiselt ohtlik, sest et neil on raske teiste ees ennast süüdi tunnistada selles vales ja jäävad edasi oma „väärümbertöördumise“. On ka niisuguseid hingi, kes niivõrt juurdunud oma väärümbertöördumisse, et nad on nõus pigemini hukkuma, kui uuesti kahetsema ja ümber pöörduma hakkama, sest see on nende enesearmastusele äärmiselt valus: **tunnistada kõikide ees ennast süüdi vales, et nad ei ole veel ümber pöördunud.**

Selle vale läbi on saatan saanud hingede üle niisuguse võimu, et hingel tuleb kaua heidelda pimeduse võimu vastu, et vabaneda nendest vale köidikutest. Aga vale, nagu tunnistab Kristus, on saatanlik vaim. **Issand ei võta aga niisugust hinge vastu nii kaua, kuni ta pole vabanenud vale köidikutest.** Purustada see vale tähendab: **inimeste ja tuttavate ees ennast mitte enam välja anda ümbertöördununa,** et välise teeseldud jumalakartlikkuse, s. o. variseerlikkuse, läbi mitte osastada teisi hingi eksivaimu.

Ei! Nüüd tähendab see avalikult üles tunnistada, et ümbertöördumus ei ole veel asetleidnud, kui puudub tunnistus pattude andeksandmise kohta. Ühe jutlustaja abikaasa vastas minu küsimusele, et kuidas ta pöördus?: „Ma külastasin välismaal üht koosolekut, jutlus mõjus minu peale väga: ma tulin koju teises meeleolus(!), süda oli rahulik ning mul oli väga heameel nii ma pöördusin, kuid kahjuks, kõik see hea enesetunne läks varsti mööda“.

„Järelikult, Jumala Sõna järgi, sa ei ole pöördunud“, märkisin mina ja sellest tunnist peale ta sai mu salajaseks vaenlaseks, sest ta sisemine inimene oli niivõrt maailmik, et ta isegi Jumala Sõna tõde ei suutnud vastu võtta ilma vaenuta. Hiljem sain teada, et ta juhtivat noori hingi...

On vaja tõelikult läbi elada patukahetsus ja ümbertöördumine (Ap. teg. 3, 19), aga mitte kujutleda ennast ümbertöördununa.

See ei ole tõsine ja elav usk, kui hing usub valesse ning sellesse, mis pole aset leidnud. Elava usuga, mille saame Jumalalt, ei saa uskuda ühtki valet! Inimliku usuga (ettekujutusega) võib uskuda ka muinasjuttu. Hingedega sünnib sama lugu, mis lastega, kes usuvad nagu oleks muinasjutt tõsi. Jumala Sõna hoiatab, et meie ei oleks lapsed aru poolest: **„Vennad! ärge olge lapsed mõistusega: kurja peale olge lapsed, aga mõistuse poolest olge täisealised.“** (1 Kor. 14, 20). Järelikult kõik, mis meile räägitakse vaimlikest asjust, **peame katsuma läbi Jumala Sõna järgi:** Kal. 1, 7—9.

„Omage Jumala usku!“ (Mrk. 11, 23).

Kui hing oleks omanud elavat usku Jumalalt, mis teotseb Kristuse läbi (Ap. teg. 3, 16), siis oleks ta ise tulnud vaimlikule teadvusele, et kahetseda on vaja selleks, et pehmedada ja valmistada südant Issandale, et Jeesus võiks pesta ta Oma verega. See on meie kohustus ja võlg: visata vastikusega välja oma südamest endine patune elu, pöörata sisemiselt selg maailmale ning anduda Issandale sügavas ahas-tuses ja patukahetsuses, siis teeb ka Issand Oma päästetöö meie kallal. Usk, millega ümbertöördumata hinged kujutlevad vaimlikult kasvada, on inimlik usk, mis viib väärseisukorda, sest et **siin on rohkem enesesisendust** kui usku.

Kui hing on eksimuses, siis on see esimene tõendus sellest, et tal puudub Jumalalt elav usk! Selge, et kõige pealt on vaja saada **usku Jumalalt!** Kristus ütleb kategooriliselt, et usk Evangeeliumi tõesse antakse patukahetsusel, s. o. hingele, kes mitte ainult sõnades, vaid ka südames on teinud kindla otsuse järgida Kristusele. **„Kahetsege pattu ja uskuge Evangeeliumi!“** (Mrk. 1, 15). Elav usk avaneb pärast patukahetsust ning avab meile pääsmise tõe ja viib meid Elava Kristuse juure.

Sellega, et usklikud omavoliliselt muudavad vaimlikku korda, mille annud Kristus Ise, hinged saavad vaimlikult vigastatud, aga tagantjärele on palju raskem parandada seda saatuslikku viga. Kahetseda pattu ning pöörduda ümber on kergem tülles otse maailmast. Seda tunnistavad kõik hinged, kes olnud väärumberpöördu-muses. Mitte ainult maailmikud hinged, vaid ka palju nõndanimetatud moodsaid usklike, peavad veel kahetseta pattu ning pöörduma ümber selleks, et Elav Kristus võtaks neid vastu kui oma järelkäijaid ja annaks isiklikult neile **tunnistuse andeksandmise kohta**.

Igat hinge, kes pole astunud elavasse ühendusse Kristusega, ähvardab oht vale- ja eksivaimudelt.

Meie ise ega ükski teine ei pea väitma oma päästmise fakti nii kaua, kuni ei ole saanud selle kohta kinnitust Kristuselt, Tema tunnistuse kaudu isiklikult meie pattude andeksandmisest. **Inimlik kinnitus kaob kergesti ja ei ole vaimlikult millegagi tõendatud! Kõik, mis oleme ainult kujutlenud, aga vaimlikult mitte saavutanud** läheb kaduma. Peab tänama Issandat, kui see valealus lõhutakse maha enne surma tulekut, et hing võiks kahetseda veel enne, kui kõlab tema kohta otsus: „hilja!“

Kõik inimlik on suhteline ja mööduv. Ainult Kristuselt saadud tunnistus, ei või kunagi kaduma minna. Jumalik kinnitus on kõikumatu, ta viib pääsemisele ning annab hingele igavesele õigusele!

Hing, kes **südamesse vastu võtnud** vaimu Elava Kristuse, ei või pöörduda tagasi maailma! See, kes astunud elavasse ühendusse Kristusega, ei sega kunagi Jumalikku inimlikuga! Ainult saatan pakub hingele Kristuse tunnistuse asemel inimlikku enesekindlust ning isesisendust ja teadmist pääsemise kohta, mis isiklikult ei ole aset leidnud selle hinge juures, sihiga teda hukutada igavesti. See-sugused valeõpetused levinevad tänapäev ainult selletõttu, et tõepäraselt ümberpöör-dunute, s. o. Kristuse õpilaste arv tugevasti kahaneb ja vähe neid, kes tões ning võib seista tõe eest Vaimu väes ja avada täielikku, tõepäraselt ümberpöördu-mist, aga suurem osa inimsugu ei uuri ja ei tunne Jumala Sõna. Jeesus vastas neile: „**Eksite, mitte tundes Kirja ja Jumala väge**“ (Matt. 22, 29). On veel üks valeõpetus ümberpöördu-mise kohta ja nimelt: „pöördumine“, ütlevad need inimesed, „on Jumala armu asi ja sellepärast on vaja ainult vastu võtta seda armu patukahetsuseta, ümberpöördu-

miseta, võitluseta enesega ja vaimlikkude jõupingutusteta“. See õpetus läheb veel tera-vamalt vastu Jumala Sõnale, mis valjusega käseb: „**kahetseda pattu ning pöörduda ümber**“ (Ap. teg. 3, 19, 20; 26, 20). Jumala arm ei puuduta neid hingi, kelle käed on täis veresüüd, s. o. süüd Issanda ees; Jumal ei kuule nende palveid! (Jes. 1, 15-16). **Peske endid ja puhastage endid!** — ütleb neile Issand. „**Jumal käseb täna kõikidel ini-mestel kahetseda pattu!**“ (Ap. teg. 17, 30). Kahetsegem ja võidelgem vaimlikult maailma ning patu vastu ja Issand avab Oma armu! Need, kes kinnitavad, et nad on pöördunud ilma patukahetsuseta ja ümberpöördu-miseta — „armust“ — viibivad hirmsas eksiseisukorras. **Jumal ei või rääkida vastu Enesele ja Oma Sõnale!** Jumal ei tee erandeid: kõikidele on antud käsk kahet-seda ning pöörduda ümber (Ap. teg. 3, 19-20 ja Jaak. 4, 7-10). „**Mina olen Tõde**“, ütleb Kristus. **Kes on võtnud südamesse Elava Kristuse, see on võtnud vastu Tõe ning Kristus on võtnud vastu tema!** Mitte mina, vaid täna avanenud sõna kohustab kõiki vaatama tõevaimus oma südame-tesse ja katsuma läbi: **kas olete tõepära-selt pöördunud ümber. Jumal ei mõista teid õigeks, kui jääte Tema ees väär-seisukorda!** Jumala Sõna ei tee vahet: kui teie ei ole kahetsenud pattu, ei ole jätnud maha maailmik patune elu, kui teil puudub Jeesuse tunnistus (Ilm. 12, 17), siis ei või juttugi olla tõepärasest ümberpöördu-misest! **Kui teil ei ole elavat ühendust Kristusega, siis teie ei oma vaimlikult mitte midagi! Ärge kujut-lege, et surmatunnil lähete Jumala Riiki!** (Joh. 3).

See, kes ei oma eneses Kristuse elu, sureb vaimlikult ja läheb hukka, nagu tunnistab Jumala Sõna. Kes aga võtab vastu Kristuse, omab Temas elu ja surma ei näe (Joh. 3, 18 ja 36). Teadke, et asjata austavad Kristust oma suuga need isikud, kes juhatavad hingi mitte Kristuse Vaimus, aga õpetavad neile inimlikke õpetusi; nii tunnistab tänane tekst: Matt. 15, 8-9.

Väga armsad, kuni on veel aega, avage oma südamed Issandale niisugustena kui nad on tõelikult ning kahetsegem koos, et ka teie võiksite võtta vastu Elava Kristuse ja Temas igavese elu! Sest kirjutatud on: „**Mina olen sind soodsal ajal kuulnud ja olen sind päästepäeval aidanud. Vaata, nüüd on soodus aeg, vaata, nüüd on päästepäev:**“ (2 Kor. 6, 2).

Nataly Smirnov.

Ärge kandke keelt ..., vennad!

Jak. 4, 11.

Kurvastusega tuleb tähendada, et mõned usklikud ei loobu laimu levitamisest Kristl. Üh. „Ühendus Kristuses“ ja selle liikmete vastu, vaatamata avalikule ümberlukkamisele ja hoiatustele vennalikus armastuses.

„Ühendus Kristuses“ liikmed, kui Kristuse järelkäijad, on kannatanud välja kõik haavamised nende usklikkude poolt ja ei ole pidanud vajalikuks kaitsta ennast selle saatliku vale eest!

Kuidas katkestada siis niisuguste usklikkude laimu, kes kaotanud Jumala kartuse, südame-tunnistuse, aususe ja õilsameelsuse?!

Kristus käseb noomida vihamehi nende ülekohtuteegade pärast neljasilma all ja kui nad seda vastu ei võta, siis kõikide ees: Mtt. 18, 15–17; 1. Tim. 5, 20; Eves. 5, 11.

„Ühendus Kristuses“ juhatus on talitanud Kristuse selle nõuande järele juhtides usuliselt tähelepanu nende liikmetele, kes tegelevad laimamisega. Mõned usuliselt võtsid vastu selle hoiatuse vennaliku armastusega—teised jätkasid seda häbiasja veel suurema hooga mürgitades hingi laimuga.

Eriti võttis hoogu laim „Ühendus Kristuses“ Narva osakonna avamisega Narvas.

Narva vanemad usklikud teavad hästi, et kahe sealse vene koguduse aluse on pannud vend M. P. Smirnov, kes olles tol ajal emigrant, ei omanud sel põhjusel õigusi koguduse asutamiseks. Tema töö kasutasid ära sakslane hra R. Vogel ja rootslane v. Angelin, kes andis oma koguduse üle baptistlastele.

„Ühendus Kristuses“ Narva osakonna liikmete juure on hakanud ilmuma isikuid, kes keeldudes nimetamast oma perekonnanime ja kogudust kuhu nad kuuluvad, laimavad ühingu ja selle vaimlikke asutajaid abik. Smirnov. Jälgides avaneb, et nad suurem osa on Vogeli koguduse liikmeid, mille kohta on meil tunnistajate andmeid.

Ons see lubatav usklikkude keskel?!

„Ühendus Kristuses“ ei või leppida sellega, et isikud usklikkude seast lõhuvad Püha Vaimu tööd hingede üle mürgitades neid madala laimuga „Ühendus Kristuses“ vaimlikkude asutajate vastu. Isikute vastu, keda Issand Ise on saatnud Oma tööle.

Kristl. Üh. „Ühendus Kristuses“ teeb laimajatele ettepaneku kahtseda ja hakata tegema parem tõsist usutööd selle asemel, et teenida laimuga saatana ja lõhkuda seda, mis Issand Ise ehitab!

Juhatus.

Toimetuse vastus.

Lugupeetav vend A. Reiert.

Teie palute lahendada kaks küsimust.

Esimene: Kas Jumal on ette näinud ja ette määranud inimsoo hukkamise ja kas on sündinud Jumala määramus usklikkude pääsemise kohta juba enne maailma loomist.

Ja! Jumal nägi kõik ette ja määras kõik ette juba enne maailma loomist. Sellest kõneleb meile Jumala Sõna kindlamääraliselt. Isiklike arvamusi vaimlikkudes küsimustes meil ei ole, aga sellepärast pakume Teile, teie küsimuse lahenduse Jumaliku tarkuse allikast.

Püha Kirj ütleb: **Ta teod olid tehtud juba maailma alguses.** Eebr. 4, 3.

Vastus Teie küsimuse teisele osale: Kristuse ohver oli ette määratud juba „enne maailma loomist“ (1 Ptr. 1, 19-20). Nende sõnadega on öeldud, et Jumal nägi ette inimsoo languse ja sellepärast määras ette usklikkude äravalimise Jeesuse Kristuse ohvri läbi.

„Jumal on meid Kristuses ära valinud juba enne maailma loomist.“ Eevs. 1, 4-5.

Teine küsimus: Kas inimsugu on ühest allikast või kahest. — Jumalikust ja saatlikust (naise seemnest ehk saatana seemnest)?

Kuidas võis tekkida seesugune imelik küsimus usklikul inimesel, kes uurib Jumala Sõna.

Püha Kirj annab Teie poolt esitatud küsimusele selge ja kindlamääralise vastuse.

Piibli teisel leheküljel on öeldud: „Ja Jumal lõi inimese Oma näo järele.“ 1 Moos. 1, 27-28. Ja teises kohas on öeldud: „Ja Tema on teinud ühest verest kõik inimsoo kõige maa peale elama“ Ap. teg. 17, 26.

Pühas Kirjas ei ole kuskil öeldud seda, et loomisest võttis osa kaks algust: hea ja kuri. On öeldud ainult seda, et inimene langes kurja alguse läbi, s. o. kuradi läbi, aga inimese olemus pole

mitte muutunud pattulangemisest, vaid sai ainult patunakkuse (ürgpatt: Room. 7 pt).

Mõistke Jumala Sõna ülisuurt tõdel Jumal on nii ihulise, hingelise kui ka vaimlise elu looja ja kujundaja, aga saatana on nii ihulise, hingelise kui ka vaimlise elu hävitaja. Jumal annab igale loomele elu Kristuse läbi, aga saatana eesmärk ning tegevus on surmata elu ja viia kõik, s. o. nii ihulise, hingelise kui ka vaimlise surma. Ja meie loomusesse läinud patu läbi saavutab saatana oma kurje ning salakavalaid sihte: terve inimsoo hukatust hinge ja vaimu surma läbi.

Sellepärast tuleb meil — usklikkudel — pidada meeleehtlikku võitlust patu vastu meie enese sees (igapäevane patule suremine), et võita ära Kristuse väega patt ja surm (Room. 8, 1-2), sest ainult need, kes surnud patule vabanevad surmast ja põrgust ja lähevad igavesse elu: „Kui teie Vaimu läbi liha teod võtate suretada, siis peate teie elama.“ Room. 8, 13; Kal. 5, 24.

Igasugune elu on loodud Jumala poolt Kristuse läbi, ja igaüks, kes ei oma eneses Kristuse elu, sureb vaimlikult: Joh. 15, 4–6.

Ei võinud saatana osa võtta elu loomisest, sest ta on igasuguse elu vaenlane ja surma kandja.

Üskuge Jumala Sõna tõesse: „Kõik on Tema (s. o. Kristuse) läbi hakanud olema, ja Tema ei ole midagi hakanud olema, mis on hakanud olema. Temas oli elu.“ *) Joh. 1, 3-4, (aga mitte saatanas) „Tema (s. o. Kristuse) läbi on kõik loodud, mis taevate sees ja mis maa peal, mis nähtav ja nägematu on.“ Kol. 1, 16.

Vennaliku lugupidamisega

toimetuse.

*) Selles vastuses on enamuse Piibli kirjakohti korregeeritud venekeelse piiblitõlke järgi.

Üksiknumber 20 senti.